

[Falk Hansen.]

regler, som har været gældende om tilskud til forbrugerpriserne på mejeriprodukter.

På baggrund af de udtalelser, som faldt fra forskellig side ved lovforslagets første behandling her i folketinget, kan det nok undre, at ikke mindst det konservative folkeparti og det radikale venstre ikke kan medvirke til lovens ophævelse, men vil undlade at stemme.

Hr. H. C. Toft sagde ved første behandling bl. a. — jeg citerer (fortrykket sp. 2971):

„Derfor er det naturligt, at ministeren fremsætter forslag om, at loven ophæves.“

I slutningen af hr. H. C. Tofts tale hedder det:

„Jeg er altså indforstået med nødvendigheden af, at denne lov nu ophæves...“

Også hr. Erik Hansen fra det radikale venstre var ved den lejlighed mere positiv, end tilfældet er i den af hans parti afgivne mindretalsbetænkning, idet hr. Erik Hansen sluttede sin tale ved første behandling med at sige (fortrykket sp. 2976):

„Med disse bemærkninger skal jeg oplyse, at det radikale venstre agter at stemme for lovens ophævelse.“

Hr. Karlskov Jensen var lidt mere tilbageholdende i sin tilslutning, idet hr. Karlskov Jensen gav udtryk for — jeg citerer (fortrykket sp. 2974):

„Vi vil fra venstres side ikke modsætte os, at denne lov ophæves.“

Den linje kan jo siges at være fulgt af det mindretal, som venstre har tilsluttet sig.

Jeg har i øvrigt bemærket, at hr. Karlskov Jensen i sin tale var inde på tanker om en differentieret moms med en lavere sats for fødevarer, sådan som man har det i andre EF-lande — en tanke, man fra anden side gik imod, og som jeg også må vende mig imod.

Et tredje mindretal, socialistisk folkeparti, indstiller lovforslaget til forkastelse. Dette standpunkt er uændret fra første behandling og er altså nok så konsekvent som de øvrige.

Jeg synes, det måtte være rimeligt lige at nævne disse udtalelser fra første behandling for at understrege den ændring i den rent principielle opfattelse af sagen, som er sket i hvert tilfælde for det konservative folkeparti og det radikale venstres vedkommende.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige støtte

til indstillingen om, at lovforslaget vedtages uændret.

Poul Dam: På indeværende tidspunkt skal jeg blot henvide til SFs udtalelse i betænkningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af anden behandling af forslag til lov om statsligt indskud i Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S.

(Foregående del af anden behandling af lovforslaget (nr. 116) findes i tidenden sp. 4627, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 789, udvalgets tilføjelse til betænkning i tillæg B. sp. 1211).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Der var stillet 1 ændringsforslag i tilføjjelsen til betænkningen.

Uden for betænkningen og tilføjjelsen til betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Forhandlingen genoptoges.

Lysholt Hansen: Da jeg bad om at få standset behandlingen af dette forslag, var det ud fra ønsket om, at den besparelse, der var indeholdt i spareplanen fra venstre og de radikale på 50 mill. kr. for året 1973-74, kunne indgå i de drøftelser, der på daværende tidspunkt skulle finde sted i det politisk-økonomiske udvalg. Jeg fandt ikke, det ville være rigtigt, at vi færdigbehandlede

[Lysholt Hansen.]

forslaget, så længe disse forhandlinger pågik.

Nu er disse forhandlinger overstået, og der er sket det, at der er opnået enighed i det politisk-økonomiske udvalg mellem alle partier om, at det oprindeligt afsatte beløb på 50 mill. kr. for 1973-74 til indskud i Finansieringsinstituttet ikke bliver indbetalt til Finansieringsinstituttet. Derimod har der lykkeligt været enighed mellem radikale, SF og socialdemokratiet om for indeværende år — altså 1972-73 — at lade indbetale de en gang budgetterede og på finansloven optagne 50 mill. kr., således at dette finansieringsinstitut — som jeg anser for at være et meget vigtigt led i formidlingen af de erhvervsmæssige investeringer — virkelig kan komme til at udføre det arbejde, som vi forventer af det med hensyn til øgede investeringer i industrien.

I den pause, der har været i behandlingen, inden vi i dag fortsætter andenbehandlingen, er der sket det, at der er afgivet en ny betænkning, hvor de konservative har frafaldet et ændringsforslag. (*Afbrydelse*). Jo, der var et ændringsforslag, der ikke er med i den nye betænkning. I mellemtiden er der kommet et ændringsforslag fra handelsministeren, tiltrådt af et flertal, og dette ændringsforslag har altså det formål at sørge for, at loven har virkning fra og med finansåret 1972-73. Dette ændringsforslag kan vi fra mit partis side anbefale.

I betænkningen er der fra venstres og de konservatives side — men det er vel specielt fra venstres side — anket over sagens behandling i udvalget, over at man ikke har kunnet få et møde med ledelsen af Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk. Jeg må afvise, at der ikke har været en forhandling på enhver rimelig måde i udvalget. Vi havde første behandling af lovforslaget den 11. januar, så hr. Jens Peter Jensen, som er ophavsmand til disse bemærkninger, har jeg forstået, har altså haft god tid til at mobilisere eventuelle modstandere i Finansieringsinstituttet, så de kunne begære foretræde

for udvalget; men tværtimod er der sket det ved ministerens spørgsmål til Finansieringsinstituttets ledelse, at man ikke, da det kom op på et meget sent tidspunkt, hvor hr. Jens Peter Jensen, så vidt jeg kan se, kun havde ét formål, at hindre lovens gennemførelse, havde tid til at give møde i udvalget.

Jeg kan derfor sige, at dette arbejde er skredet både i overensstemmelse med forretningsordenen, i overensstemmelse med god praksis og i overensstemmelse med flertallets ønske.

Jeg skal anbefale lovforslaget til vedtagelse med det ændringsforslag, der er stillet af handelsministeren.

Knud Thomsen: Jeg vil gerne indledningsvis gøre opmærksom på, at hr. Lysholt Hansen gjorde sig skyldig i en for så vidt forståelig misforståelse. Vi har jo ikke afskaffet den første betænkning, men er derimod kommet med en tilføjelse til betænkningen; derfor er det omtalte ændringsforslag opretholdt.

Jeg skal her ved anden behandling forsøge at klargøre, hvorfor vi har stillet netop dette ændringsforslag.

Se, når man læser handelsministerens fremsættelsestale og tænker på ordene mål og midler, så er målet jo, at regeringen har søgt at sikre industrien et vist kapitaltilskud, bl. a. på denne måde, og midlet har så været, at man drøftede dette med Finansieringsinstituttet, hvorunder man altså er kommet ind på spørgsmålet om statsrepræsentanter.

Det, vi har en meget energisk følelse af i det konservative folkeparti, er, at der her er sket en forskydning mellem mål og midler. Vi mener i grunden, at målet har været at søge statsrepræsentanter indført i dette finansieringsinstitut for med dette som en art prøveklud at kunne gå videre, som man jo også allerede er gået med hensyn til at foreslå statsrepræsentation i banker og forsikringsselskaber.

Vi er betænkelige, dybt betænkelige ved denne udvikling, idet der jo ikke er sat stop

[Knud Thomsen.]

netop ved banker og forsikringsselskaber, og vi anser derfor målet fra regeringens side for i og for sig at være det at søge en statsrepræsentation, en statsindflydelse i Finansieringsinstituttets ledelse og, som vi nu ved, i andre institutters ledelse, og midlet var da, at man stillede et beløb til rådighed for Finansieringsinstituttet.

Vi ser altså helt anderledes på det. Hvis målet virkelig, sådan at vi kunne tro på det, havde været at give Finansieringsinstituttet et kapitaltilskud, som man jo for så vidt ikke umiddelbart trænger til, har vi peget på i alt fald én udvej, der var tilgængelig, nemlig denne, at den statslige indsats kunne bestå i, at staten overtog kursrisikoen for sådanne udenlandske lån, som Finansieringsinstituttet efter nærmere aftale naturligvis måtte optage.

Der er ikke uden føje gjort opmærksom på, at man ikke sådan uden videre kan gå ud på det udenlandske lånemarked. Det er rigtigt; det har været reserveret for ganske bestemte sektorer. Men der er jo sket det, at vi er kommet ind i Fællesmarkedet, at vores pengevæsen, finansvæsen, på mange måder nok skal internationaliseres, og vi har jo i dette tilfælde lykkeligvis Finansieringsinstituttets egen vurdering af den tanke, jeg har udkastet, nemlig at hvis man fik en tilladelse til optagelse af udenlandske lån med statsgaranti for kursrisikoen, ville dette formentlig resultere i, at instituttet ad denne vej kunne fremskaffe kapital til nogenlunde samme rente som den, der vil fremgå af den resulterende rente af regeringens forslag om kapitalindskud uforrentet plus dansk rente af de obligationer, der kan udstedes på basis heraf.

Jeg er enig med instituttet i denne vurdering, som vi jo har fået fra instituttet. Jeg er også enig i de røster, der har været om, at dette næppe kan gøres lige omkring næste hjørne, men ved at åbne muligheden ville man jo dog give Finansieringsinstituttet mulighed for at gå de forskellige kanaler, man nu engang skal gå, når man vil introducere sig selv på det internationale lånemarked. Med hele den soliditet, der i øvrigt har præget Finansieringsinstituttets arbejde, og den nøgternhed, der her har hersket, nærer jeg ingen tvivl om, at i tidens løb ville

Finansieringsinstituttet have kunnet gå denne vej.

Det er et lovforslag, vi ville kunne anbefale, såfremt man kunne tilslutte sig det ændringsforslag, vi har stillet. Dette ændringsforslags skæbne står mig naturligvis realpolitisk klart, men vi har ønsket at pege på, at det er dér, vi er modstandere. Drejede det sig om at skaffe kapital f. eks. ad den vej, jeg har peget på, ville vi have været forhandlingsvenlige.

Nu vel, kan man så sige, men I kritiserede jo bl. a. under førstebehandlingen det forskellige renteniveau. Ja vel, men går man den vej, vil det dog betyde, at et lavere renteniveau i den udstrækning, udenlandske lån kunne optages under de for øjeblikket i øvrigt herskende betingelser, ville komme hele det danske erhvervsliv til gode, og vel er vi modstandere af selektive renter, men vi har da ikke noget imod, at Finansieringsinstituttet over en vis bredere front, så længe de udenlandske lån stod til rådighed med en rentefordel, kunne skaffe dansk erhvervsliv som en helhed den rentefordel, der lå heri.

Vi må derfor opretholde vores synspunkt på det lovforslag, der foreligger.

Med hensyn til ændringsforslagene vil jeg naturligvis anbefale at stemme for det ændringsforslag, der er stillet af et mindretal, det konservative folkepartis medlemmer i udvalget, mens vi vil undlade at stemme om det ændringsforslag, der i tilføjelsen til betænkningen er kommet fra et flertal.

Jens Peter Jensen: Ved lovforslagets første behandling tilkendegav jeg venstres principielle stilling og motiverede mit partis modstand imod en lovgivning af denne karakter. Det er blevet yderligere understreget i tilføjelsen til betænkningen.

Jeg skal her under anden behandling gøre et par yderligere bemærkninger; herunder henleder jeg særlig opmærksomheden på et afsnit i beretningen på Danske Bankers Fællesrepræsentations årsmøde den 20. november 1972 ved fællesrepræsentationens formand, bankdirektør J. C. Thygesen, nemlig følgende:

„Den forøgelse af bankernes udlånsloft på omkring 1 milliard kr., som blev aftalt i oktober måned, vil langt fra være nok til

[Jens Peter Jensen.]

finansiering af foreliggende projekter. En yderligere lempelse af pengepolitikken vil være en nødvendighed, som presser sig meget stærkt på. Det kan i den forbindelse nok være noget overraskende, at der fremsættes forslag om ny kreditskabelse gennem overførsel af statsmidler til Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk, og særlige udlånsordninger via ATP har jo også været nævnt som en mulighed. Vi har her i landet et smidigt og effektivt fungerende kredit- og kapitalmarked. Har kreditværdige virksomheder haft vanskeligheder med at opnå de fornødne kreditter, vil årsagen så godt som altid være at finde i, at den stramme pengepolitik har begrænset institutionernes udlånsmuligheder, og den af myndighederne førte rentepolitik har længe gjort lånene dyre her end i de fleste andre lande. At vi har den fornødne organisation til at administrere kreditgivningen, er der vel ingen som vil betvivle. Skal kreditgivningen øges, må det derfor være mest hensigtsmæssigt, at pengeinstitutterne får deres muligheder forbedret gennem en lempelse af pengepolitikken. At opbygge nye offentlige eller halvoffentlige lånekontorer og at yde særlige rentesubsidier vil indebære spild af ressourcer. For Finansieringsinstituttet gælder det jo, at de udbudte obligationslån altid er blevet overtegnet meget hurtigt, og der har altså ikke hidtil været vanskeligheder forbundet med at udvide instituttets udlånskapital. Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at vi har fuld tillid til, at de midler, der stilles til rådighed for Finansieringsinstituttet, vil blive anvendt på fornuftig og forsvarlig vis, men principielt kan fremgangsmåden ikke være rigtig.“

Jeg synes, det er væsentligt, at tinget får kendskab til de betragtninger, der her er fremsat af formanden for Danske Bankers Fællesrepræsentation. Det er jo ikke i denne sammenhæng nogen helt tilfældig person, der fremfører dette synspunkt, idet bankdirektør J. C. Thygesen er medlem af Finansieringsinstituttets repræsentantskab og bestyrelse.

Når tinget nu — og her vil jeg gerne bede det ærede medlem hr. Lysholt Hansen lytte særlig — er blevet bekendt med denne hold-

ning hos et af bestyrelsens medlemmer, tror jeg, man bedre vil kunne forstå, at jeg gentagne gange har anmodet om, at vi i udvalget kunne få en samtale med ledelsen af Finansieringsinstituttet. Jeg gør opmærksom på, at jeg fremførte mit ønske så tidligt, at det endog har givet anledning til grundige overvejelser i udvalget for forretningsordenen, der har givet os vejledning om, hvordan sådanne forhandlinger og drøftelser kan finde sted.

Jeg lagde mærke til det ærede medlem hr. Lysholt Hansens bemærkning om, at jeg var ophavsmand, og der lå lidt spydigt i, at jeg havde haft god tid til at mobilisere modstandere af lovforslaget. På dette som på desværre flere og flere områder har det ærede medlem ikke forstået situationen. Det, det drejer sig om, er dette, at nu har vi fået de stående udvalg, hvor vi kan drøfte almene forhold, og derfor synes jeg, det er rigtigt og også i tingets interesse, at der udvikler sig en praksis således, at det ikke alene er protestdeputationer, der modtages hos udvalgene, men at der også kan tilkaldes andre, således at vi kan få en drøftelse med dem. Dette så meget mere, som den højtærede handelsminister gang på gang har henvist til, at han har drøftet sagen med instituttet og i andre situationer med erhvervslivets kredse og organisationer osv.; så er det rimeligt — ikke for på nogen måde at klandre handelsministerens loyalitet i gengivelsen af, hvad der siges og refereres fra sådanne drøftelser — og det er i tingets interesse, at vi får lejlighed til at drøfte disse ting med de kredse, som i første og forberedende fase har været med i de overvejelser, der fører frem til lovforslaget.

Det var altså nogle principielle bemærkninger, som jeg håber formanden tilgiver at jeg flettede ind her, for jeg ved, at formanden har megen interesse i det, der kan være til trivsel for dette høje tings arbejde.

Dernæst må jeg vende tilbage til lovforslaget og den politik, der ligger omkring det, og sige, at det virker ejendommeligt, når man nu igennem spareplaner er nået til enighed om, at de 50 mill. kr., der skulle på det kommende års finanslov, vil man spare, og at det så gælder om endelig at få benyttet de 50 mill. kr., der var til rådighed på indeværende års finanslov. Det minder en lille smule om en måske ikke særlig begrund-

[Jens Peter Jensen.]

det kritik, der har været nu og da af, at forsvaret brænder benzinen op inden kvartals-skiftet eller finansårets udløb, fordi det ikke kan overføres til næste år.

Der havde virkelig været anledning til at sætte bremse på her og sige: ja men så opgiver vi dette forslag, som ingen uden for dette hus har anmodet om at få.

Men det skal jo så være et lille flag, der kippes med, når regeringen skal tale om sin erhvervsvenlige politik. Indtrykket holder sig ikke længe, højtærede ministre, for i regeringens og SFs eget spareforslag skal statens indtægter jo øges, bl. a. ved 200 mill. kr. mere i aktieselskabsskatter. Er det en særlig erhvervsvenlig handling?

I spareforslaget indgår også, at man undlader at gennemføre den forbedring i afskrivningsreglerne, man ellers havde foreslået under megen brask og bram. Er det erhvervsvenlig politik, hr. minister? I regeringens spareplan indgår også, at man vil ophæve afskrivningerne på bindende kontrakter, som man tidligere sagde var nøje knyttet sammen med det nævnte afskrivningsforslag; nu foretager man en splittelse af disse to ting. Der er ingen erhvervsvenlig politik hos regeringen, der er ingen erhvervsvenlig politik i det lovforslag, der her er til behandling, det er et forsøg på at komme ind i en selektiv kreditpolitik ved en politisk styrelse af kreditformidlingen her i landet.

Derfor vil jeg fastholde venstres modstand imod lovforslaget, og tilbage står så kun at sige, at ud fra, hvad jeg her har trukket tydeligt og klart frem, mener venstre, at vi kan undlade at stemme ved afstemningen om såvel det af mindretallet, det konservative folkeparti, stillede ændringsforslag som det af den højtærede handelsminister stillede og af flertallet tiltrådte ændringsforslag.

Endelig den bemærkning, at da jeg af tilføjelsen til betænkningen ser, at ledelsen af Finansieringsinstituttet ikke har kunnet komme, fordi den var optaget af andre møder, skal jeg henstille, at lovforslaget går til ny udvalgsbehandling; så er der jo mulighed for, at invitationen kan blive effektueret.

Dagmar Andreasen: At dømme efter debatten skulle man tro, at det var en af vin-

terens helt store sager, men det er det jo faktisk ikke, for det er et lille uskyldigt lovforslag.

Jeg anbefalede på det radikale venstres vegne ved førstebehandling, og det har jo i mellemtiden været til kritisk behandling i det politisk-økonomiske udvalg, men er kommet så nogenlunde helskindet igennem, idet man tager de 50 mill. kr. af de 100 mill. kr., staten ville indskyde i Finansieringsinstituttet, i indeværende finansår og resten, når landets finanser engang ud i fremtiden forhåbentlig bliver bedre.

Man kan jo se på en sag fra mange synsvinkler, men landets problemer taget i betragtning kan man vel mene, at det var godt, om flest muligt af sparernes penge blev investeret i produktion og færrest muligt i forbrug. Det har været påtalt af mange økonomer, at det inden for de sidste par år fremgår af de statistiske efterretninger, vi får, at for stor en del af den samlede opsparing i Danmark går til parcelhuse og institutioner og en for lille andel går til de produktive erhverv. Det er jo netop det, man her på en fiks måde klarer, ved at staten indskyder lidt grundkapital i et finansieringsinstitut, som så sælger obligationer på det frie obligationsmarked for 4-5 gange dette beløb, og de penge, som dér kommer ind, udlånes udelukkende til handel og industri.

Det er jo ikke helt rigtigt, som hr. Jens Peter Jensen sagde i sit indlæg, at det kun var et spørgsmål om at lempe pengeinstitutternes udlånspolitik. Det er jo sådan i øjeblikket, at udlånsloftet ikke omfattes af lån med sikkerhed i fast ejendom, og derfor har man ikke ret store chancer for at låne penge, hvis ikke man har fast ejendom at stille som sikkerhed.

Jeg kan kun glæde mig over, at lovforslaget nu bliver vedtaget i den udformning, og så kan vi håbe, at det engang i fremtiden lykkes også i dette hus at føre en politik, så den slags lapperier ikke er nødvendigt, for jeg erkender, at det er lapperier i en situation, hvor pengene søger derhen, hvor det er mere fordelagtigt at være end i de produktive erhverv.

Jeg må på det radikale venstres vegne anbefale at stemme imod det af de konservative stillede ændringsforslag, men kan anbefale at stemme for det af handelsmini-

[Dagmar Andreassen.]

steren stillede og af socialdemokrater, SF og radikale tiltrådte ændringsforslag.

Ømann: Jeg føler ingen grund til at fravige den anbefaling, jeg gav lovforslaget ved første behandling; det har udvalgsbehandlingen ikke givet mig anledning til.

Jeg fremhævede dengang det glædelige i denne form for långivning, som bestod i, at man løsrev låneformidlingen fra realkrediten, fra realsikkerheden, og mere bedømte, hvilke chancer et givet projekt ville have. Jeg synes, det er en måde at se på långivning på, som er værd at støtte, og derfor skal jeg da også fortsat anbefale, at man bevilger de 50 mill. kr. for finansåret 1972-73.

Vi står nu i den ejendommelige situation, at to partier, der plejer at rose sig af at være erhvervsvenlige, siger nej til disse lånemidler på nedsatte rentevilkår på håndværkets og industriens vegne.

Ja, fra hr. Jens Peter Jensens mund skal vi endog høre udtrykt en principiel lede ved subsidier. Må jeg sige: det er stærk tale efter 12 års voksende landbrugsstøtte.

Jeg skal anbefale, at man stemmer imod de konservatives ændringsforslag, og at man stemmer for det ændringsforslag, der er stillet af handelsministeren.

Handelsministeren (Erling Jensen): Det glæder mig, at dette lovforslag på ny er kommet til anden behandling med udsigt til nu at blive vedtaget i dette ting.

Til hr. Lysholt Hansen skal jeg sige, at jeg kan bekræfte, at det nu er tanken at gennemføre indskuddet i Finansieringsinstituttet uden nogen ændring af paragraffen om at gå op til 100 mill. kr. med de 50 mill. kr., der allerede var sat af til dette formål. Jeg synes også, det er værd at bemærke, at i tilføjelsen til betænkningen understreger flertallet, at yderligere indskud bør ske, når statsfinanserne i øvrigt tillader det.

Hr. Knud Thomsen mente, at vi ved denne lejlighed havde forvekslet mål og midler, idet han var af den opfattelse, at statsrepræsentanterne skulle være målet i stedet for dette at skabe nogle bedre erhvervsmæssige muligheder. Jeg er meget ofte enig med min forgænger, men ikke i

denne vurdering. At kunne tro, at 2 repræsentanter af 9 skulle være et mål for indskud af 50 mill. kr., at kunne tro, at et institut af den valør, Finansieringsinstituttet har, ville acceptere en sådan målsætning, er at undervurdere både regeringen inklusive handelsministeren, og — måske især — det finansieringsinstitut og dets ledelse, som hr. Knud Thomsen kender så godt.

Der er ikke tale om nogen prøveklud for samfundsrepræsentation i banker og sparekasser og forsikringsselskaber; samfundsrepræsentation i pengeinstitutter, der udøver en mellemfunktion mellem samfundet og det øvrige erhvervsliv, er almenkendt i store dele af Europa og ville være blevet foreslået ved en ændring af bank- og sparekasseloven og forsikringsloven under alle omstændigheder.

Målet er, og det skal jeg endnu en gang understrege, at skabe en øget eksportaktivitet ved at yde særlige eksportformål fordelagtige lån, og dette mål har efter vor mening ikke kunnet opfyldes ved andre forslag, derunder det af hr. Knud Thomsen stillede, fordi andre forslag enten ikke ville give de samme rentefordele eller ikke kunne gennemføres uden en vis forstyrrelse af andre lånemuligheder, som det f. eks. kunne blive tilfældet ved optagelse og dermed udvidelse af nye grupperes lån i udlandet.

Til hr. Jens Peter Jensen, som nok er dette lovforslags skarpeste kritiker på sit partis vegne, skal jeg allerførst sige, at jeg er overordentlig skuffet over den tilføjelse, hans parti har ment det nødvendigt at sætte ind i tilføjelsen til betænkningen, nemlig at statsmagten trænger sig ind i Finansieringsinstituttet. Jeg tror nok, at det, vi skal gøre i de kommende år imellem erhverv og samfund, i højere grad er ikke at trænge os ind i hinanden, men at finde ind til hinanden, og jeg tror ikke, der er noget unormalt i, at erhvervslivet i stadig stigende grad har repræsentation i alle organer, der fordeler statsmidler til erhvervslivet, som det er tilfældet i egnsudviklingsrådet, i produktivitetsudvalget, i eksportkreditrådet m. v. På samme måde tror jeg, det er helt naturligt at tænke sig, at når staten stiller indtil 100 mill. kr. til rådighed for et formål, vil størstedelen af denne sal normalt finde det rimeligt, at de også følger disse midlers anvendelse dér, hvor der træffes beslutning

[Handelsministeren.]

derom. Jeg gad se, om vi på ret mange områder, hvor vi drøftede beløb i denne størrelsesorden, ville sige, at vi ikke samtidig ønskede, at samfundet inden for rammerne skulle følge, hvordan disse midler blev anvendt.

Hr. Jens Peter Jensen mener, at det kunne vi passende overlade til eksisterende pengeinstitutter — og dermed mener han banker og sparekasser — og til pengepolitikken og, som han så smagfuldt sagde, ikke overlade til offentlige eller halvoffentlige lånekontorer. Jeg tror, når jeg skal være ganske ærlig, at Finansieringsinstituttet heller ikke vil holde af dette citat, og slet ikke holde af, at det bliver gentaget i denne sal, for jeg tror, man må sige ganske ærligt, at der er ikke noget hverken offentligt eller halvoffentligt lånekontor ved Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk hverken i dag eller i den situation, Finansieringsinstituttet vil befinde sig, når denne lov er gennemført. Jeg føler mig i øvrigt også sikker på, at dette tings respekt for Finansieringsinstituttet, når denne lille duel er overstået, vil være nøjagtig den samme, som den var i forvejen.

Jeg vil gentage, at det, vi opnår på denne måde, som vi ikke kunne have opnået ved det af hr. Jens Peter Jensen foreslåede, er, at vi giver eksportfremstød dels en rentefordel, dels en risikofordel, og det anser jeg for overordentlig fordelagtigt og værdifuldt.

Hr. Jens Peter Jensen mener, at vi skulle være i samme situation, som hvis en statsinstitution brændte benzinen op. Det er nok en drabelig overdrivelse om at anvende 50 mill. kr. til erhvervsfremmende formål inden for de byerhverv, som jo har en ganske betydelig størrelse i forhold til andre erhvervsaktiviteter i dette land, der mig bekendt også får erhvervsstøtte i et omfang, der kan måle sig med det, samtlige byerhverv modtager.

Byerhvervene er i udvikling; jeg kunne godt ønske mig, at det ikke varer alt for længe, før vi kan løfte indskuddet i Finansieringsinstituttet op til de 100 mill. kr.; men at vi af den grund helt skulle opgive at yde det beløb, man i den øjeblikkelige statsfinansielle situation ser sig i stand til at yde, har jeg ikke rigtig nogen forståelse for.

Derimod må jeg måske have lov til at si-

ge, at det var mit indtryk, at når hr. Jens Peter Jensen gjorde så meget ud af al den problematik, der lå uden for denne lovgivning, kunne det godt skyldes, at argumenterne ikke holdt lige netop til den lovgivning, vi diskuterer i dette øjeblik.

Jeg kan bekræfte over for fru Dagmar Andreasen og over for hr. Ømann, at det, vi gør med denne aktivitet, er at fremme en erhvervaktivitet, hvorved vi samtidig strækker de statsmidler, vi stiller til rådighed, på en, hvis jeg må citere fru Dagmar Andreasen, fiks og rigtig måde, hvorved vi samtidig sparer staten for administration, hvad der mig bekendt også er ret populært netop i disse dage.

Jeg skylder sluttelig at sige, at det er min vurdering, at Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk gennem dets ledelse har vurderet dette lovforslag efter fortjeneste, har vurderet det som et sagligt forslag, et praktisk anvendeligt forslag til støtte for de låntagere, de havde og ventede at få, og derfor har kunnet tilslutte sig det uden nogen form for politisk stillingtagen, og det er jeg taknemlig for.

Lysholt Hansen: Jeg vil først beklage min fejltagelse med hensyn til ændringsforslaget fra konservativ side. Det er altså opretholdt, og jeg skal derfor for mit vedkommende anbefale at stemme imod det.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg glædede mig over, at hr. Knud Thomsen i sin ordførertale ligesom lagde luft mellem sig og hr. Jens Peter Jensen, der havde fundet en aggressiv facon frem i denne sag.

Jeg må måske lige gøre hr. Jens Peter Jensen opmærksom på, at vi i udvalget har stillet en lang række spørgsmål til Finansieringsinstituttet. Alle disse spørgsmål er blevet besvaret over for udvalget på en pæn, en ordentlig og en sober måde, og jeg vil gerne have lov at tilføje, at man må selvfølgelig for mig have, hvilken opfattelse man vil af dette lovforslag, for venstres vedkommende også den opfattelse, at lovforslaget ikke skal gennemføres, men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at vi i morgen i finansudvalget skal behandle en ansøgning om støtte til landbruget til investering i landbrugets bygninger og maskiner på 45 mill. kr. Og nu må jeg forstå hr. Jens Peter Jensens indlæg her i dag sådan, at man skal

[Lysholt Hausen.]

undlade at støtte erhvervslivet med lån til en lav rente, for det er jo det, der er tale om her. Jeg siger tak for oplysningen og er glad for, at jeg i sidste uge forlangte den sag, vi skal behandle i morgen, udsat, så jeg ved, hvor jeg har venstre i denne sag. For der må vel være lige ret for loven, hvad enten det er landbrugserhverv eller industrierhverv, det drejer sig om, det vil jeg gerne have lov at sige.

Må jeg så endelig have lov at sige til hr. Jens Peter Jensen, at når flertallet ikke på det sene tidspunkt ønskede at få en forhandling med Finansieringsinstituttet, var det af hensyn til, at vi ønskede lovforslaget gennemført, og det er ikke noget nyt eller ukendt, at et flertal herinde bestemmer noget sådant. Jeg var i 1971 forslagsstiller på mit partis vegne til et forslag om ændring af lov om investeringsfradrag i egnsudviklingsområder, og lovforslaget, som socialdemokratiet altså som mindretal havde fremsat, var færdigbehandlet og betænkning afgivet, men et flertal rummende bl. a. hr. Jens Peter Jensens parti nægtede at lade det føre ned i salen. Det er en ret, man har herinde, og jeg tror, hr. Knud Thomsen som daværende handelsminister vil kunne huske det, det er en ret, man har herinde, det må vi bøje os for. Sagen er, at vi skal have dette forslag gennemført, og jeg vil gerne have lov at sige, at jeg kan ikke finde nogen bedre argumentation mod hr. Jens Peter Jensen end den, fru Dagmar Andreasen fremførte heroppe med hensyn til lovforslagets saglige indhold. Jeg deler helt den opfattelse og må afvise hr. Jens Peter Jensens bemærkninger som i hvert fald ikke særlig saglige.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget i betænkningen *forkastedes* med 96 stemmer mod 26; 25 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget i tilføjelsen til betænkningen om indsættelse af en ny paragraf *vedtoges* enstemmigt med 99 stemmer; 54 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. (Loft over grundskyldspromillen) [af Juul-Madsen m. fl.].

(Første behandling af lovforslaget (nr. 78) findes i tidenden sp. 1628, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1213).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme [af A. Chr. Andersen m. fl.].

(Første behandling af lovforslaget (nr. 104) findes i tidenden sp. 1628, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1215).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om udskrivning af skat til amtskommunen [af A. Chr. Andersen m. fl.].

(Første behandling af lovforslaget (nr. 105) findes i tidenden sp. 1628, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1215).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, henholdsvis tekst, og spørgsmålet om deres overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.